

рокиї, яке вона нераз висловлювала в Остро-
зї отцям-Єзуїтам, осипуючи їх гойною мило-
стинею: „Буде час, коли я дійду до убожества
і у вас, мої отці, проситиму хліба й притулку”.
— „А проте — додають вони — треба правду
сказати, що не так з нужди, як з особливої сво-
єї ласки ясновельможна панї рачила проживати
в домі служебників своїх і їсти їх хліб, бо во-
на й за сей час чинила їм більші офіри, ніж
скільки пішло коштів на утримане її пансько-
кого двору”. І дійсно, про Анну-Альоїзу ніяк
не можна було Єзуїтам сказати, що вона да-
ремно їла їх хліб, бо під сей час вона зро-
била їм таке добродійство, яке трохи не пе-
реважало усі попередні: довідавшись, що ко-
заки вдруге зруйнували Острожський колегїум,
Анна-Альоїза наважилась відбудувати Єзуїтам
другий їх же колегїум, також зруйнований ко-
заками — в місті Ярославі, де були її матери-
зиа, для чого й занесла в 1653 р. в Познанські
актові книги відповідний фундаційний запис,
яким подарувала сьому колегїум в довічну
власність кілька сел в ярославським ключі.

В останній рік свого життя Аниа-Альоїза
чомусь лишила своїх друзів-Єзуїтів і прожива-
ла в маєтиностях різних Великопольських па-
нів: в Ковалї, Коморжі, Гініні і нарешті в Раца-
ці. Політичні розрухи останніх років, дворазове
утіканє з рідного краю, турботи і усякі неви-
годи маандрівного життя і нарешті страшливе,
нечуване бідуване „ойчизни”, коли її рвали на
шматки і безперестанно пустошили вороги, —